

Acest program, la care a subscris cu entuziasm întregul nostru popor, este menit a deschide și instituțiilor artistice de spectacole un orizont din care să fie înlăturate mai vechi ezitări, carențe și insuccese. El va asigura o mai strînsă legătură a artei cu destinatarii ei, cu poporul, cu acel care — peste veacuri — a știut întotdeauna să cinstească nările valori.

Urmînd indicațiile partidului nu vom satisface doar o cerință a momentului, ci vom făuri adevăratul destin al artei, vom răspunde supremelor cerințe ale creației din totdeauna.

Structurate pe aceste premise, activitatea noastră din stagiunea viitoare va urmări integrarea mai deplină a instituției sibiene în frontul larg al luptei pe tărîm ideologic, cultural și artistic.

Considerăm că repertoriul pe care ni l-am propus este alcătuit după criterii mai riguroase. Vom aduce pe scenă un mesaj clar. Ne vom adresa prin spectacolele noastre, într-o măsură mult mai mare decît în stagiunile precedente, copiilor și tineretului, abordînd chiar texte cu destinație specială. Ne vom strădui mai îndeaproape să imprimăm spectacolelor spiritul social-educativ necesar, și nu vom ocoli acele acțiuni care duc la stringerea legăturilor între teatru și publicul său.

Și sîntem convinși că ne vom atinge scopurile propuse, fiindcă procedînd astfel nu vom înlătura adevăratele valori artistice, ci, dimpotrivă, le vom sprijini și difuza larg, telul ultim fiind Creația, în adevăratul înțeles al cuvîntului.

TUDOREL POPA

O tinerețe răspunzînd tinereții

Programul elaborat de tovarășul Nicolae Ceaușescu mi-a solicitat meditația, și nu o adeziune formală. Citînd și studiînd materialele publicate în presa noastră, spun un da! — categoric. E bine așa!

Ca actor direct implicat în procesul de instruire și, oarecum, de amuzare a copiilor și tineretului, mă preocupă, de multă vreme, „ce se întîmplă” cu tineretul nostru. Ce arome îl interesează, ce-l preocupă — de la vise la dorinți, de la muncă la reu-

șită, de la pretenții pînă la răspunderi. Propunerile de măsuri preconizate mi se par, mai mult ca oricînd, binevenite, reprezentînd o tinerețe, răspunzînd tinereții.

Îmi sînt răspunderea majorată într-o proporție covîrșitoare, mai cu seamă că rolurile mele de pe micul ecran se adresează acestui tineret pe care îl dorim entuziast, gata de muncă, serios, devotat țării și partidului și bucurîndu-se în chip sănătos de viață și de artă.

MAGDA POPOVICI

Un îndemn la autoanaliză

Pentru artist, expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologic și al activității politice și cultural-educative este în mod esențial un îndemn la meditație și autoanaliză. Cu atît mai mult, pentru artistul tînăr și care se adresează tineretului.

Am făcut parte, vreme de șapte ani, din echipa Teatrului „Ion Creangă”, și-mi dau seama că teatrul — dacă s-a ocupat cu consecvență și cu talent de spectatorii-copii, preșcolari și școlari din clasele mici — a fost departe de a-și fi îndeplinit misiunea față de adolescenți și de tineri. Repertoriul adresat acestora a pendulat între piesa didacti-

cistă, moralizatoare, căreia sărăcia argumentului artistic și slaba atractivitate îi anulează intenția educativă, și piesa de factură boulevardieră, mizând pe efectul facil, de moment (categorii pe care *Prestigioasa Lore-dana* o reprezintă prin excelență). Pe teritoriul neutru dintre aceste extreme — dramatizări minore, stingace. Spectatorii tineri au fost de fapt frustrați de acea dramaturgie capabilă să li se adreseze direct și convingător, să le vorbească despre evenimente care-i interesează, care alcătuiesc problematica vieții lor. Greșim, dacă ne închipuim că această problematică este naivă și schematică: acești spectatori mobili și curioși, aflați în plin proces de cristalizare, sînt pretențioși, nu se mulțumesc cu surogate, iar dacă teatrul e „gol de gânduri și sentimente“, îl părăsesc cu inima ușoară. Sîntem vinovați direct dacă, din cauza noastră, ei ajung să-și risipească timpul și disponibilul de sensibilitate în ocupații și distracții fără noimă.

Constatăm uneori că publicul nostru este puțin pregătit — dar uităm să punem acest fapt în legătură cu modul cum noi înșine îl pregătim pentru această formă de viață spirituală care este teatrul. În primul rînd, teatrul pentru tineret este acela care trebuie să-și ia în serios misiunea formativă și de cultură. Va trebui să oferim tineretului un repertoriu construit pe marile valori clasice ale culturii universale: să-l deprindem să discearnă, în drama istorică națională, vibrația patriotică în stare să-l mobilizeze; să compunem pentru el un univers

spiritual coerent și limpede, în care tradițiile umaniste să se îmbine cu idealurile revoluționare ale generației angajate în construirea societății socialiste. Orice licență, de gîndire sau de gust, pe care ne-o îngăduim față de acest spectator, o vom resimți mai tîrziu ca receptare greșită, superficială, chiar ca opacitate față de sensul grav pe care încercăm să-l transmitem. Activitatea educativă a teatrului va trebui să se constituie într-un program fără fisură.

Recentele documente de partid amintesc fiecăruia dintre noi că, în întregul marii răspunderi pentru destinul istoric al țării noastre, avem un loc precis și o răspundere precisă; și că nici o activitate nu există izolat și nu poate fi tratată cu ușurință, pentru că totul se leagă în același lanț de consecințe. Teatrul e o profesie colectivă, care poate să existe ca atare numai dacă fiecare participant la actul de creație se simte dator cu cea mai mare exigență pentru tot ce spune și face pe scenă. Jucînd în stagiunea recent încheiată, pe scena Teatrului Mic, roluri mai dificile, mai mature, am avut prilejul să măsoz direct în reacția publicului însemnătatea fiecărui detaliu al calității actului artistic. Nu știu încă precis ce roluri anume voi avea de interpretat în viitorul an teatral: sînt însă convinsă că spiritul de răspundere și exigența vor domni în mult mai mare măsură în teatru, și în acest efort de autoexigență mă voi încadra și eu, fie că rolul va fi de dramă ori de comedie, clasic ori contemporan.

SINKA KAROLY

Problema nr. 1: comanda socială

Două deziderate majore ne obligă astăzi să reflectăm asupra condiției omului de teatru: creația scenică legată nemijlocit de public, chemată să contribuie la formarea conștiinței socialiste a publicului, la educarea lui în funcție de cerințele momentului și ale perspectivei sociale, și creatorul de teatru, cetățean al țării sale. Am repetat, poate, două din aspectele arhicunoscute tuturor. Aș vrea însă să mă folosesc de repetarea acestor lucruri cunoscute pentru a sublinia că artistul și opera de artă au avut dintotdeauna un rol social important. Reflectarea realității implică și a implicat, din totdeauna, angajare, parti-nitate, atitudine față de drumul ascendent al

omenirii. Sînt coordonate care reclamă responsabilitatea artistului nu numai față de epoca sa de care îl leagă mii de fire (și în care condiția sa se poate împlini prin angajamentul său de a milita pentru idealurile ce dau nota distinctă a contemporaneității), ci și față de viitoarele epoci. Artistul zilelor noastre este dator să răspundă și să slujească comenzilor societății căreia îi aparține. Așa și-au înțeles rolul și condiția de artist toți marii creatori. Așa sîntem chemați acum să le înțelegem și noi.

S-a vorbit mult, în ultima vreme, despre o criză a artei spectacolului. Nu-mi amintesc să fi privit această problemă — reală sau